

[Aksel Larsen.]

Anerkendelse i Princippet af, at det kunde man gøre. Det er 2—3 Maaneder siden, at de faglærte fik deres Overenskomster i Orden. De har haft deres Lønforhøjelse saa længe. For Arbejdsmandenes og andre Grupperes Vedkommende har man trukket Sagen i Langdrag, og denne Trækken Sagen i Langdrag præmieres ligefrem, idet man siger til Arbejdsgiverne: I skal ikke betale den forhøjede Løn før fra paa Mandag. Det maa enhver i denne Sal, ogsaa de, der er Tilhængere af at ophøje Mæglingssforslaget til Lov, og ogsaa de, der mener, at Lønforhøjelserne ikke burde være højere pr. Dag og pr. Uge end de her foreslaaede, kunne give mig Ret i, at her er virkelig en Mangel, og hvis Rigsdagen uden i øvrigt at kende særligt til Forholdene og uden at ville gaa ind i en Detaildrøftelse vil ophøje dette Mæglingssforslag til Lov, burde den dog i det mindste sige: men Forhøjelserne skal gives med tilbagevirkende Kraft fra f. Eks. den Dag, da de faglærte fik deres Overenskomster i Orden, eller for at vælge en eller anden rimelig Dato, f. Eks. fra 1. Marts. Jeg ved ikke, om der er nogen Vej frem desangaaende, men det har Ordførerne for de øvrige Partier Lejlighed til at udtale sig om nu. Det forekommer mig, at det var dog det mindste, Rigsdagen kunde gøre, selv om jeg ikke dermed vil sige, at hvis man vil gøre dette, vilde dette blive en rimelig eller retfærdig Lov.

Man siger, at vi maa have denne Strejke til at holde op, og at Arbejdet maa i Gang. Det er sagt, jeg tror af det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft, at vi kan ikke have, at Konflikten muligvis bliver udvidet gennem Sympati-Lockouter eller paa anden Maade. Det kan være rigtigt nok. Det var ønskeligt, om Arbejdet kom i Gang saa snart som muligt. Det er bedst for Samfundet og for alle Parter i Konflikten. Men det er ogsaa bedst, at vi faar en god og holdbar og retfærdig Løsning, og derfor skal man ikke komme og sige, at for at faa Arbejdet hurtigst muligt i Gang, skal der træffes en Afgørelse, der er uretfærdig over for Arbejderne.

Det var det, man gjorde med Slagteri-arbejderne, da man gik saa vidt i Argumentationen, at man sagde: Europa sulter, derfor skal Slagteri-arbejderne bøje sig for

dette, til Trods for at der ikke var nogen, der vovede at paastaa, at Forslaget vedrørende Slagteri-arbejderne gav dem blot tilnærmelsesvis Retfærdighed. Det vovede man ikke at paastaa — nej, man var saa bange for at faa konstateret Rigtigheden af, hvad jeg sagde under Debatten om den Sag, at man modsatte sig enhver Undersøgelse af, hvorledes Slagteri-arbejdernes Løn- og Arbejdsvilkkaar virkelig var, og hvad det vilde koste pr. slagtet Gris at opfylde deres beskedne Krav. Da kom man med saadanne Argumenter.

Nu gaar man ikke saa vidt, at man siger: af Hensyn til det sultende Europa, men man kommer alligevel med alle disse samfundsmæssige Argumenter. Hvorfor skal disse Argumenter kun bruges, naar det drejer sig om at holde Arbejderne nede? Hvorfor bruges de ikke i anden Retning? Jeg kan ikke se, at der er Rimelighed for, at Regering og Rigsdag griber ind i en Arbejds-konflikt paa den Maade, som det her sker. Jeg synes, at hvis man vil gøre det, maa man virkelig undersøge Sagen, kende Tilstanden og søge at øve Ret og Skel. Man bør ikke gøre det paa den Maade, at man ophøjer et Mæglingssforslag med alle dets principielle og praktiske Mangler til Lov, saaledes som man her har foreslaaet. Derfor kan jeg ikke paa mit Partis Vegne tilsige Medvirken til velvillig Fremme af dette Lovforslag.

Jørgen Jørgensen: Jeg kan paa min Gruppens Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse. Det er ikke længe siden, Rigsdagen stod i en lignende Situation, hvor et Flertal her i Tinget ansaa det for nødvendigt for at faa Arbejdet i Gang paa Slagterierne at gennemføre en Lov, der bragte den opstaaede Arbejds-konflikt til Ophør. Dengang var det Arbejderne, der havde forkastet, og Arbejdsgiverne, der havde vedtaget; denne Gang er det omvendt. Men i begge Tilfælde er det saa store Samfundsinteresser, der staar paa Spil, at Rigsdagen ikke kan forsvare at lade Tingene gaa sin Gang. Det er ikke nogen tilfredsstillende Løsning, at Rigsdagen lovfæster Forligsmandens Forslag uden at være i Stand til at tage Standpunkt til Enkeltheder i Overenskomsten, men det er jo i Situationen den eneste Mulighed. Det var det i Slagteri-konflikten, og det er det paa samme Maade